

77 130
90

Sentencja wyroku.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej !

Dnia 14 wrzesnia 1948 r.

Sąd okręgowy w Wadowicach w Wydziale V. karnym w składzie następującym :

Przewodniczący S.O.Dr.D.Erb,

Ławnicy :Sylwester Fiałek i Józef Mlak

Protokolant H.Ficek, w obecności Wicyprowkuratora S.O.Mgr.

St. Biela , rozpoznawszy dnia 14 wrzesnia 1948 r. sprawę

Waltera Palińskiego

ur. 17.8.1896 w Hopperade , syna Teodora i Marii z domu Krautz, obywatela niemieckiego , ewangelika,żonatego,ogrodnika, zam. w Saale,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od wrzesnia 1939 r.do maja 1945 r. na obszarze Rzeszy niemieckiej i na okupowanych ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej, należąc do sztafet ochronnych / Schutzstaffeln SS/ , powołanych przez niemiecko narodowo-socjalistyczne partie robotnicze, działając w interesie państwa niemieckiego a mianowicie Walter Paliński od roku 1942 , oraz pełniąc obowiązki wartownika obozu i eskorty drużyn roboczych wśród załóg obozów koncentracyjnych zorganizowanych przez władze państwa niemieckiego , a mianowicie :

Walter Paliński w Oświęcimiu / podobóz w Monowicach/ od roku 1942 do 20 października 1944 - a następnie w Scharlotengrube i Ebensee,

brał udział w organizacji przestępczej, która drogą maso-

128

wych morderstw, głodowego wyniszczenia, niewolniczej pracy, terroru, i prześladowania ludności cywilnej krajów okupowanych i jeńców wojennych, miały na celu zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości.

II. z końcem stycznia 1945 r. w Oświęcimiu, a następnie w czasie ewakuacji więźniów między Oświęcimiem a Mauthausen jako konwojent w transporcie więźniów, brał udział w dokonywaniu zabójstw na osobach więźniów, strzelając do nich z karabinu, względnie z rewolweru i pozbawiając w ten sposób życia nieznanymi bliżej z nazwisk więźniów, to jest o czyn w punkcie I. opisany stanowiący przestępstwo z art. 4 par. 1 w związku z art. 4 par. 2 a/ i par. 3 b/ dekretu z dnia 31.8.1944 w brzmieniu obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.12.1946 / Dz.U.R.P.Nr.69.poz.377/, czyn w punkcie II. opisany stanowiący przestępstwo z art. 1 tegoż dekretu,

p o s t a n o w i ł

I. uznać oskarżonego Waltera Palińskiego winnym zgodnie z punktem I. oskarżenia, przez co dopuścił się przestępstwa z art. 4 par. 2 a/ i par. 3 b/ dekretu z dnia 31.8.1944 / Dz. U.R.P.Nr.69 poz.377 i w myśl tego przepisu zasądzić go na karę więzienia przez pięć lat, oraz uznać tegoż Waltera Palińskiego winnym zgodnie z punktem II. oskarżenia, a w szczególności z końcem stycznia 1945 r. w Włodzisławiu, a następnie w czasie ewakuacji więźniów między Włodzisławiem a Mauthausen jako konwojent w transporcie więźniów strzelając do nich z karabinu, względnie z rewolweru i pozbawiając w ten sposób życia nieznanymi bliżej z nazwisk więźniów przez co dopuścił się przestępstwa z art. 1 powołanego dekretu i w myśl tego przepisu zasądzić go na karę

73 132
93

śmierci .

W myśl przepisu z art.7 dekretu sierpniowego orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na zawsze i przepadek całego mienia oskarżonego.

W myśl przepisu z art.31 k.k. orzec karę łączną a to karę śmierci.

W myśl przepisu z art.598 kpk. i art.4 dekretu z dnia 23.1.1947 Nr. 19 poz.73 Dz.U.R.P. zwolnić oskarżonego od obowiązku zwrotu kosztów postępowania karnego i uiszczenia opłaty sądowej.

U z a s a d n i e n i e .

Na podstawie przyznania się oskarżonego Waltera Palińskiego , zeznań sw.Franciszka Targosza , Jerzego Pozimskiego , Karola Wildego, oraz odczytanych na rozprawie akt i dokumentów , przyjął Sąd następujący stan rzeczy za stwierdzony i wykazany.

Wiadomą powszechnie jest rzeczą , czem były obozy koncentracyjne i jaką one odegrały rolę w czasie okupacji hitlerowskiej , zwłaszcza wobec naszego narodu. Jestto pewnikiem, że ponad sześć milionów Polaków straciło życie w obozach koncentracyjnych rozsianych nietylko na terenach Polski, ale także na przestrzeni Rzeszy niemieckiej i innych krajów dotkniętych okupacją niemiecko-hitlerowską. Narzędziem, które obozy koncentracyjne trzymało w ruchu , była organizacja SS-manów . Rozchodzi się tutaj o organizację SSmańską, znaną pod mianem oryginalnem " Schutz-staffel " , która służyła do wykonywania wszelkich czynności i służby policyjno - katowskiej , posługującej się wszelkimi środkami . W sposób wprost klasyczny opisuje i przedstawia św. Jerzy

130

Pozimski ,ale nietylko niemiecko-hitlerowskich mafii w stosunku do narodów słowiańskich , a w szczególności do narodu polskiego .Swiadek ten też przedstawia zadania, metody i sposób wykonania służby SS-manów .Słusznie też Najwyższy Trybunał Międzynarodowy w Norymberdze uznał organizację SS-manów za organizację przestępczą. Stanowiska takie same zajął też nasz Najwyższy Trybunał Narodowy.

Otóż na podstawie przyznania się samego oskarżonego jakoteż zeznań św.Franciszka Targosza b. więźnia politycznego obozu oświęcimskiego , przyjął Sąd za wykazane że osk. Walter Paliński był członkiem organizacji SS-manów . Wykazanem dalej zostało , że oskarżony już w latach 1942 i 1943 był w podobozie oświęcimskim a mianowicie w Monowicach , zajęty jako SS-man przy eskortowaniu więźniów z Monowic do Brzezinki do jednego z tamże się znajdujących krematoriów ,celem zagazowania eskortowanych przez niego więźniów . Nie trzeba oczywiście się zbytnio rozwodzić , ani specjalnie przekonywać , że jest to czynność stanowiąca zbrodnię przeciwko ludzkości .

Na tej też podstawie uznał Sąd, że osk. Paliński należał do organizacji , która do osiągnięcia swego celu, dopuszczała się zbrodni przeciwko ludzkości , wobec czego należało go uznać winnym przestępstwa z art. 4 par.2 a/i par. 3 b/ dekretu z dnia 31/8 1944 / Dz.U.R.P. Nr.69 poz. 377/ i w myśl tego przepisu zasądzić go na karę więzienia przez 5 lat, jako odpowiednią stopniowi przewinienia oskarżonego.-

Na podstawie zeznań św.Franciszka Targosza ,przyjął Sąd za stwierdzone, że oskarżony Paliński przy ewakuacji obozu oświęcimskiego brał czynny udział. Był mianowicie jednym z członków eskorty ,którzy mieli za zadanie wedle

74 134
im udzielonych na początku transportu wskazówek , całą powierzona im kolumnę więźniów dowieść na miejsce przeznaczenia , albo też więźniów wyczerpanych ze zmęczenia lub też w razie ucieczki któregoś z więźniów bez pardonu zastrzelić. Zbrodniczy ten i nieludzki rozkaz , godzący w najprymitywniejsze prawa ludzkie , wziął oskarżony dosłownie i wiernie go wykonał . Już bowiem po nadejściu transportu do stacji kolejowej w Wodzisławiu strzelał oskarżony wzdłuż ustawionego na torze pociągu, gdzie znajdowali się i cisnęli do wagonów nieszczęśliwi więźniowie. Nie dosyć na tem.

Gdy transport więźniów Oświęcimskich w drodze do Mauthausen przed stacją Tullu skręcał łukiem by wjechać na most na Dunaju i wskutek tego pociąg zwolnił biegu przed wjazdem na most, moment ten ze względów oczywiście zrozumiałych , chciało wykorzystac kilku czy kilkunastu więźniów, którzy zeskoczyli z wagonów , aby wreszcie uzyskac upragnioną wolność. Oskarżony był właśnie jednym z tych SS-manów , który strzelał za uciekającymi więźniami , lecz z jakim skutkiem , to rzecz wiadoma.

Identyczność oskarżonego została ponad wszelką wątpliwość wykazana , albowiem oskarżony przyznał wyraźnie , że w czasie transportu był ubranym we furażerkę i był uzbrojonym w karabin , mimo, że jako unterscharführer mógł być odzianym w normalną SS-mankę tj. na wzór angielski okrągłą i płaską i miał prawo do broni krótkiej. Jeszcze dodać należy że świadek Targosz zeznał wyraźnie , że osk. Palinskyego dobrze sobie przypomina , ponieważ na terenie obozu go widział niezliczoną ilość razy i fizjognomję sobie dobrze zapamiętał , również na jego prawie polskie nazwisko.

Wobec takiego stanu rzeczy , gdy identyczność oskarżonego

żadnej nie budzi wątpliwości , należało w zachowaniu się i działaniu osk. Palinskyego , dopatrzeć się znamion zbrodni z art. 1 wyżej powołanego dekretu i zaaplikować mu karę śmierci , jako odpowiadającą jego przewinieniu.

Sąd uważał że winy oskarżonego nic nie łagodzi , natomiast obciąża niebywale wprost napięcie złej woli, który strzelał za bezbronnymi ofiarami największego z obozów hitlerowskich, którym uśmiechała się jutrzienka wolności po długiej i okropnej niewoli obozowej, wobec czego należało oskarżonemu wymierzyć najwyższą karę w postaci kary śmierci, która jedynie pozostaje w odpowiednim stosunku do przewinienia oskarżonego.

Sąd zastosował wobec 2 wymierzonych kar ,przepis z art. 31 k.k.

Inne przepisy zastosowane w niniejszym wyroku polegają na postanowieniach we właściwych miejscach sentencji powołanych.-

